

วันดี แสงประสิทธิ์ 2552: ธุรกิจสวนกล้วยน้ำว้า อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก
 ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ธุรกิจการเกษตร) สาขาธุรกิจการเกษตร ภาควิชา
 เศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ศาสตราจารย์
 โสภณ ทองปาน, Ph.D. 75 หน้า

กล้วยน้ำว้าเป็นผลไม้ที่รู้จักกันดี เป็นที่นิยมและหาซื้อได้ง่ายตลอดปี ใช้เลี้ยงทารกและ
 แปรรูปในลักษณะต่างๆ เนื้อที่ปลูกกล้วยทั่วประเทศช่วง พ.ศ. 2543-47 อยู่ระหว่างประมาณ 6-8
 แสนไร่มีแนวโน้มลดลงหรือประมาณหกแสนไร่ในปี 2547 จังหวัดที่มีเนื้อที่และผลผลิตมากที่สุด
 คือ พิษณุโลกมีเนื้อที่ประมาณสองหมื่นไร่และผลผลิตประมาณแปดหมื่นตันมีแนวโน้มลดลง
 เช่นกันจึงสนใจที่จะศึกษาถึงรายรับจากการปลูกกล้วยในจังหวัดนี้ มีชื่อเรื่องคุณภาพกล้วยน้ำว้า
 และการทำกล้วยตาก โดยเก็บข้อมูลจากเกษตรกรตัวอย่าง 60 ครอบครัวในอำเภอบางระกำ เก็บข้อมูล
 ในต้นปี 2551 สอบถามผลผลิตและรายรับของปี 2550

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เกษตรกรตัวอย่างมีส่วนกล้วยเฉลี่ย 12.98 ไร่ อายุสวนโดยเฉลี่ย
 หกปี ตัดผลปีละครั้ง แต่ละสวนตัดได้ทุก 20 วันหรือปีละ 18 ครั้ง ผลผลิตเฉลี่ยประมาณ 1,600
 กิโลกรัมต่อไร่ หรือ 181 เครือ มีผลผลิตจำหน่ายตลอดปีแต่มากที่สุดในช่วงเดือนตุลาคม-ธันวาคม
 ราคาจำหน่ายที่สวนอยู่ระหว่าง 2.00-5.00 บาทต่อกิโลกรัม ช่วงที่ราคาต่ำที่สุดคือ ช่วงที่ผลผลิต
 ออกมาก รายรับจากการขายกล้วยขึ้นกับปริมาณกล้วยที่ตัดขาย และช่วงที่ต้องตัดกล้วย การวิเคราะห์
 เพื่ออธิบายความเปลี่ยนแปลงปริมาณกล้วยที่ตัดในเนื้อที่ 1 ไร่ ในรอบปี ประมาณว่าร้อยละ 77
 อธิบายได้ด้วย ขนาดสวน อายุสวน ปุ๋ยที่ใส่ จำนวนหน่อต่อกอ และจำนวนต้นที่ให้ผลในปีนั้น
 ซึ่งถ้ามีมากต้นผลผลิตก็จะต่ำ รายได้ต่อไร่จากการขายกล้วยประมาณ 6,000 บาท หรือรายรับทั้ง
 สวนจะตกปีละ 78,000 บาทซึ่งไม่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับพืชอื่น แต่เจ้าของสวนก็พอใจเพราะปลูก
 คราวหนึ่งอย่างน้อยตัดเครือได้ถึงสิบปี

ผลจากการศึกษามีทั้งแนะนำว่าเกษตรกรสามารถเพิ่มรายรับโดยการกำหนดที่ไม่สมบูรณ์
 ทั้งและพยายามที่ให้กล้วยออกสู่ตลาดในช่วงกรกฎาคม - กันยายน

Wandee Seanprasit 2009: Banana Orchard Business, Bang Rakam District Phitsanulok Province. Master of Arts (Agribusiness), Major Field: Agribusiness, Department of Agricultural and Resource Economics. Thesis Advisor: Professor Sopin Tongpan, Ph.D 75 pages.

Musa (ABB Group) "Kluay Namwa" is the most familiar fruit to the Thai. It can be grown through-out the country. Planted area during 2000-2004 was between 6-8 hundred thousand rai and a declining trend to only 6 hundred thousand in 2004. Province having the largest planted area and production is Phitsanulok but keep declining. This study begin with question why kluay wamwa is on the declining. The main objective of the study was to assess receipts from banana orchard in Phitsanulok which was traditional province for this kinds of banana. Data were collected from 60 samples in early 2008 to estimate receipt in 2007 calender year.

Studies shown that the average size of banana orchard was about 13 rai per household, the average age of the orchard was six year. Each banana plant bears a fruit or bunch once a year. Farmer can collect every 20 days or 18 times per year. The average fruit per rai was 1,600 kilogram sold to the buyers at the orchard by weight i.e. price in 2007 were between 2 baht to 5 baht per kilogram. Receipts from selling depends not only on the amount (weight) but also the date and month sold. Multiple regression was used to explain variation of the product of the samples. Almost 77% of variations can be explained by size of the plot, age of plot, fertilizer applied, number shoot per clump and number of stem bearing fruits in one year. Annual income per rai were about 6,000 baht or almost 78,000 baht per farm. It was not high compares with other upland crops, but the grower were happy since they don't have to invest i.e. land preparing, planting, and others every year, only once with minimum care and carry on for almost ten years.

It is recommended that to reap a higher income, farmer have to pay more attention in selecting the young shoot and try to plan to market during July-August, where not much banana in the market.